

**Ἔνα δάκρυ μας πικρὸν
ἴστω Παράσχου τὸν νεκρὸν.**

Τραγουδιστὴ γλυκόστομη καὶ κοσμογαπημένη
κι' ἀπὸ τὸν κόμπου τῆς καρδίας χρυσοστεφανωμένη,
τώρα πού μείνει σὰν δέντρο μ' ἐλόγιμα κλωνάρια
ἢ πλάσις ἢ χρυσὴ,
καὶ κάθε πόθος ἔδουσε ἴσ' ἀσπία μας κουράριον,
μὰς ἔδουσε καὶ σύ.

Τίποτα πιά δὲν εὕρισκε πού νὰ σὲ συναρπάξῃ
κι' ἀκούσαμε τὴν λύρα σου βαρετὰ ν' ἀναστενάξῃ
γιὰ τῆς χαρῆς πού ἔστρέφον τὰ νιάτα μας ἐκείνα,
γιὰ κόσμου πύχες καὶ φωνὴ καὶ χέρι νὰ κτυπᾷ,
γιὰ κόσμου πού γονατιστὸς κι' ἐλόθος ἔπροσκύνα
τοῦ πολυμάχου τὸ σπαθί, τὸ ράσο τοῦ παππά.

Ὅλα τὰ παραμένα μας, τραγουδιστὴ, μὰς ἔπαιε,
πολίμου ἐτραγουδῆσε καὶ φλογεραῖς ἀγάπαις,
τὰ σιδερένια τὰ κορμιά, τῆς πάλαις, τὰ τοσπράξια,
καὶ λαμπεραῖς ἀρκατωμαῖς καὶ φλάμπουρα γαλάξια,
καὶ θάνατ' ὡς ὁ στίχος σου ἴσ' ὅταν σκλάβων τὸ σκοτάδι
καὶ μὲς ἀπὸ τὸν Ἄδη.

**Ὁ Φαδουλῆς θυνομιλεῖ
μὲ τὴν κυρίαν Φαδουλῆ.**

Ὁ Φ.—Λοιπὸν νὰ βῶ ἢ νὰ μὴ βῶ;... τί λέγεις, ἦμισό
πού κάθισαι καρσί μου; [μου,

ἦ Φ.—Ἐγὼ νομίζω, Φαδουλῆ, πὸς πρέπει νάβῃς τώρα...
μ' αὐτὴν τὴν γνώμην συμφωνεῖ κι' ἐλόκληρος ἡ χώρα,
καὶ στίχων σου πλίκονται μὲ δάφνας καὶ μυρσίναις...

Ὁ Φ.—Καὶ ἴσ' ὅτ' Ἐπιφάνω λὲς νὰ βῶ ἢ μίσα ἴσ' ἄ-
[θνας;

ἦ Φ.—Καὶ ἴσ' ὅτ' Ἐπιφάνω, οὐκ ἔγωγε, καὶ μίσα ἴσ' ἡν πρῶ-
νὰ βγάλῃς καὶ προγράμματτα, [τεύουσα...
ἐνείκα ἴσ' ὅτ' ἠδη δημοτικὴ κι' ὄκτω ἴσ' ὅτ' ἡ κυβερτεύουσα
μὲ γέλοισα καὶ μὲ κλάματα.

Ὁ Φ.—Ἐγὼ γιὰ νῆμαι σίγυρος θὰ βάλω καὶ ἴσ' ὅτ' ἡ Σύρα,
τὸν τόπον τῆς ἀνατροπῆς καὶ τῆς γεννήσεώς μου,
ὅπου τὰ κῶλα ἴσ' ἴναίς γεμάτος ἀπὸ ψείρα
δὲ Φερεκίδης ὁ παλῆός, πρῶτος σοφὸς τοῦ κόσμου.

ἦ Φ.—Ἐγὼ νομίζω φρόνιμον νὰ βάλῃς καὶ ἴσ' ὅτ' ἡ Πάτρας...
κι' ἐκεῖ μανθάνω, Φαδουλῆ, πὸς ἔχεις τόσους λάτραις.

Ὁ Φ.—Τὸ πνεῦμα μου εἰς σκίψων περιπλανᾶται δίνας...
νὰ γίνω ὑπερήφανος ἰδὼ μὲς ἴσ' ὅτ' ἡ Ἀθήνας,
ἢ νὰ τὸ κόψω ἀθωρεῖ ἴσ' ὅτ' ἡ Κίθηρα κηπουταὶ
νὰ πάω νὰ συνδοσθῶ μὰς μὲ τὸν Καλοῦστο;

ἢ μίσα ἴσ' ὅτ' ἡ Ἐρμούπολι τὴν κλήρη μου νὰ βάνω
καὶ μὲ τὸν Βοκοτόπουλο συνδοσθῶ νὰ κάνω,
ἢ τῶν φιλότατων Πατρῶν τὰς ψήφους νὰ ζητήσω

κι' ἢ σῶταιρα ρητορικὴ νὰ δώσω καὶ νὰ πάρω,
καὶ κραταῖον συνδοσθῶν ἐκεῖ νὰ καταρτίσω

μὲ τὸν Γεροκωστόπουλο καὶ μὲ τὸν Κανακέρη;
Τί λὲς καὶ σύ, κυρία μου;... νὰ μείνω ἢ νὰ φύγω;

ἰδὼ μὰς ἴσ' ὅτ' ἡ πρωτεύουσα ἢ μίσα ἴσ' ὅτ' ἡ Ἐπιφάνω;
μίσα ἴσ' ὅτ' ἡ πόλιν τῶν Πατρῶν ἢ ἴσ' ὅτ' ἡ ἠοὶ τῆς Σύρας,
τῆς γῆς τῆς γεννεταίρας;

ἴσ' ὅτ' ἡν πλὴν χωριστὰ νὰ θύσω κι' ἀπωλίσω,

Γυναίκες πού κελάδῃσαν τὰ κελάδημάτ' αὐοῦ,
παρθένας τοῦ παλῆου καιροῦ ἴσ' ὅτ' ἀμαρτήσαν κοντὰ σου
μὲ κουραμένο βῆμα,
καὶ ῥόδα ξεφυλλίσανε ἴσ' ὅτ' ἡ ποιητὴ τὸ μῆμα.

ἦ Φ.—Ἄνδρες, πού μὲς ἴσ' ὅτ' ἡ νιότη των γλυκὰ τοὺς ἀπεκοίμισαν
κι' ἀκόμη ζοῦν μ' ἄνερατα καὶ μὲ πικραῖς ἐνθιμίας,
σιγὰ σιγὰ μ' ἀπομύρισαν μὲ βουρκωμένο μᾶτι:
ἄδ' ἴσ' ὅτ' ἡ ἄντρον τῶν Νυμφῶν καὶ νὰ τὸ μοιροκόπιον.

Κι' ἴσ' ὅτ' ἡν δωγαμένους Βασιλεῖς, ἀξίχαστος ἀκόμη,
πού φουσανέλα κάτασπρη φορῶντας γιὰ πορφυρὰ
τῆς γῆς ὅπου βρασιλεψὲς γυρεύει λίγω χάμα,
Ξαφνιστὰς γιὰ μὴ στιγμὴ σὰν ἄκουσε τὴν λύρα,
τὴν λύρ' αὐτῆ, πού βλόγησε μὲ πόνο τὸνομά του
κι' ἴσ' ὅτ' ἡν μὲς ἴσ' ὅτ' ἡν στήθη μὰς ἐλόθος τὰγαλάμ' αὐοῦ.

Καὶ μίαν εὐχὴν ἴσ' ὅτ' ἡν ἐστόμισον πνιγμένους ἀπ' τὸ κλάμμα
δὲ Βασιλεῖς καὶ ἴσ' ὅτ' ἡν ποιητῆς νὰ κοιμηθῶν ἀντάμα.

Σημαίαις ἴσ' ὅτ' ἐπιπλώθηκαν ἴσ' ὅτ' ὄψωμα τῆς αὔρας,
χρονάτοι λαμπεροὶ πολυμάχοι τῆς Λαϊφίας,
καὶ στήματα βροντοφῶνα βροντοφῶνας μὰς:
ἄδ' ὅτ' ἡν ποιητῆς μὰς ἴσ' ὅτ' ἡν ποιητῆς μὰς ζῆ.

ἢ καὶ ἴσ' ὅτ' ἡν τίσσας μὰς τὴν κλήρη μου νὰ βάλω;
μόνον ἴσ' ὅτ' ἡν δόξαν τῆς μίαις καὶ ἴσ' ὅτ' ἡν συντέλῃσω
ἢ τῶν τεσσάρων ἐνταυτῶ τὴν πρόσον νὰ ψάλω;

ἴσ' ὅτ' ἡν δὲν βῆσαι ἢ συμφερά
καὶ κηπουραῖς ἢ ῥάχη
τοῦ Φαδουλῆ τοῦ φουκαρά
μὲ τὸ γιρὸ σταμάχτι.

Σταφαναμένους ποιητῆς
μὲ σκόρδα καὶ κρομμυδιὰ
θελὲ νὰ γίνῃ Βουλευτής...
ἄχ! πὸς ξεκάρρωτα κρατεῖς,
Χριστέ, τὰ κεραμιδιὰ;

Καὶ φάλλει μὲ τὸν ταμπούρα:
ἄσπιν δὲν βῆσαι ἢ συμφερά,
καὶ ἴσ' ὅτ' ἡν βουνοῦ τὴν ῥάχη
Ἀίγιονερος φωστοθελεῖ,
κι' ἔλαι τὸν λὲν τοῦ Φαδουλῆ
πὸς νῆπι χαμῆνα τᾶχει.

Ἐχρη Μοῦσα καὶ τρελλῆ,
βαριθῆκα τὴν ῥίμα,
καὶ τῶρα πιά τὸν Φαδουλῆ
νῆπι τὸν ἐπιμας πολὺ
γιὰ τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα.

Ἐσώθηκαν τὰ χωρατὰ,
κι' ὁ πρῶν Πιερότος
μίσα ἴσ' ὅτ' ἡν ὄπιο του κτυπᾷ
πὸς ἀντιμύσους πετᾷ
τῆς Ρωμηρῶνας πρῶτος.

Νά νά... τού ψάλλει μίς' στ' αὐτί
βουλιμιόντων σήνος,
καί μίσα 'σθὴν ἀντάρ' αὐτῆ
τὸν βγαίνει πρῶτο Βουλευτῆ
κι' ἡ Κέρκυρα κι' ἡ Τήνος.

'Στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς
ὁ κόσμος σάν μελίσι,
ἐκεῖ καὶ δοῦλοι τῆς Αἰλῆς
γιατὶ ὁ λάλος Φασουλῆς
ἐμμέτρως θά 'μιλήσῃ.

'Ολους τρελλαίν' ἡ μουσικὴ
τῶν στίχων τῶν εὐγλωττων,
καὶ σαμπουνοῦν ἐκστατικῶι
πὺς τοῦτον ἡ ρητορικὴ
ἀναγνωρίζει πρῶτον.

Χειροκροτήματα, φωναίς,
καὶ κτύπημα κι' ἀντάρα,
θαρρείς πὺς εἶναι καφρηνίς,
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ κουνενίς
δὲν δίνει μὲ πεντάρα.

Γεμάτος πάθος φλογερὸ
'μιλεῖ μὲν ἑβδομάδα
γιὰ κάθε θέμα σδαρῶ,
χωρὶς νὰ πητῆ σταλάχῃ νερὸ
καὶ μήτε μὲ αὐμάδα.

Δι' ὄλ' ἀτάραχος λαλεῖ
κι' οὐτ' ἓνα στίχο χάνει,
μπάστα, τοῦ λίνε, Φασουλῆ,
κι' ὁ Βασιληῆς τὸν προσκαλεῖ
Κυβέρνησι νὰ κἀνῃ.

Βελλάδα βάζει ἀκριθῆ
καὶ τὸν σταυρὸ 'σθὴν πλάτῃ,

καὶ σκούζοντας εὐδὸν εὐείδῃ
νοικιάζει ἓνα βίβασι
καὶ τριχεῖ 'στὸ Παλάτι.

Γαῦ γαῦ... τὸ Ἔθνος τὰ σκυλιὰ
τοῦ σκίζου τὴν βελλάδα,
κι' αὐτὸς μοιράζοντας ριλιὰ
ὕψοσεται 'στὸν Βασιληῆ
νὰ σώσῃ τὴν 'Ελλάδα.

'Η Φ. — 'Οποῖον μέλλον εὐτυχίς καὶ μίγα μὰς προσμένει !...
κι' ἐγὼ μαντὰμ Πρωθυπουργὸ θά στίκω κορδομῖνη,
παντοῦ θά μὲ προσφέρεται τοῦ Πάριδος τὸ μῆλο,
δοῦλοι πολλοὶ 'στὸ σπῆτι μὰς θά πέφτουν στρωματσάδα,
καὶ σὺ κι' ἐγὼ μὲ τὰ παιδιὰ καὶ μὲ τὸν Γκιουλὸ τὸν σκύλο
ἡμέρα νύκτα δωρεάν θά τρώω καροτσάδα.
'Ο Φ. — Λοιπὸν μὲ θέλεις Βουλευτῆν, ἀγαπητῆ κοκκῶνα ;
μὰ νὰ κατίθω μοναχὸς εἰς τὸν βαρὺν ἀγῶνα,
ἢ μ' ἄλλα πρόσωπα μαζὶ σερέγγω κι' ἐρίτμα ;
ἰδοῦ τὸ μίγα ζήτημα.

Τὸν ἄγιον κυριαρχὸν μονάχος νὰ δαμάσω
ἢ νὰ ζητήσω βοηθῶς, προσφιλεστάτῃ κἀρα ;
ἢ τέλος 'μπρὸς 'σθὴν πόρτα μου μὲ κάλην νὰ κρεμάσω
κι' ὅποιος διαβαίνει ἀπ' ἐκεῖ νὰ ρίχνῃ μὲ δεκάρα ;
Λοιπὸν νὰ 'βῶ... τὸ σπῆτι μου σάν θίατρο νὰ γίνῃ,
νὰρχεται κόσμος ἄγνωστος καὶ 'στὰ χαλιὰ νὰ σφῆνῃ,
νὰ μὲ τραβοῦν γιὰ χωρατὰ τὰ γίνετα καὶ τὸ μούσι,
νὰ μὲ μ' ἀφίνου ἀδειανὸ τὸν καναπέ νὰ κάτω,
νὰ κἀνου ἡλοράνερα 'σθὴ δούλα μου γυροῦσι,
μὰ πότε πότε νὰ ταμπουῦν καὶ τῆς κυρῆς τὸ μπράτσο.
Θέλεις δὲν θέλεις, γαίδαρε, νὰ κάθασαι κοντὰ ταν,
ν' ἀπλώνου τὰ ζεράκια ταν εἰς δ,τι 'βροῦν μπροστά ταν,
νὰ μὲν μίς 'στὰ χεῖρα μου τὸ κάθε ταν μικροβῖον
κι' ἐγὼ νὰ θωρακίζωμαι μ' ὑπερμονὴν Ἰάβειον,
μὲ διαχύσεις τρυφεράς καὶ γάδα νὰ τοὺς δίχωμαι,
μὲ βρώμικ' ἀποτοίγαρα νὰ χεχειλοῦν ἡ σάλας,
νὰ μὲ βροῦν κατραπακιάς κι' ἐγὼ νὰ τῆς ἀνέχωμαι
καὶ νὰ τοὺς λέγω «μὴ μεροῖ, βαρέσετέ μου κι' ἄλλεις.»
'Υπὲρ μελλούσης προκοπῆς τοῦ κράτους νὰ γαρξίω,

του κυριάρχου τόνωμ με τρόπον με προφίρ,
 δλους τούς ψηφοφόρους μου να κάνω πώς γνωρίζω
 κι' ανάθεμα, κυρία μου, τόν ένα που θά ξέρω.
 Σι κάθε τόγχο να κολλώ προγράμματα μεγάλα,
 να μου γυρεύου μερικοί και τσάι με τώ γάλα,
 ν' άκουσι και κοντοβάραιες με βερβατίλας χνώτα
 ταίγαρ 'Αθάνας να ζήτουν και πούρ' από τώ πρώτα,
 να μου χαλούν τώ κώτταρ τής παλαθής μου κόκας,
 να θέλου σώνει και καλά να πούν κερφί τής Μόκκας,
 να μου σουρωόντων τόν καπνό και τού καπνού τόν βάζο
 κι' έγώ γιό τού Συντάγματός τού πνεύμα να τερβάζω,
 να κάνω και τόν Καίσαρα, να κάνω και τόν Βρούτον,
 μέσ 'στής κρεββατοκάμαρας να μπαίνου πρὸς νερού των,
 να λίνε δι και χωρατά με τσών άνοστάδα
 έπάνω 'στίν πανάχραντον συζυγικήν παστάδα.
 Νά μου κουτσάουν τώ σκυλλ με τής ξυλοποδάρις των,
 να μωρώνωνται κι' άπ' τώ χωρικό καμπόσι παστρικά
 κι' έμπορσι ες τήν εξώπορτα να δένουν τής γαιδάρας των
 και σερβάρ τούς γείτονας να δίλγη μουσική,
 κι' έγώ να λέγω πρὸς αὐτάς με μελωδίας τόνους
 πώς θά τας χρίσω ιερὰς τών Πρωτανίων όνου.
 Είς λόγον ξεσερωμάματα καθεὶς να μ' άναγκάζη,
 να λέγω πώς με φρόνημα θά δράσω λαϊκό,
 να βρίζου τώ πετρίλειο, να τούς βρωμά τώ γαζόκι,
 να θέλου πολυέλιαιο και φως ηλεκτρικό,
 νυχθημερόν 'στής σκάλις μες να στέκου καρπούλι,
 να γίνετ' ένα ξαφνικό κι' ό γάμος τού Κουτρούλη,
 να χάν' ή μάνα τώ παιδί κι' ό σκύλος τόν άφέντη,
 και τόν καμπούρη να τόν λίσ άσίχη και λεβέντη,
 τετραπόδα και δίποδα γελούν να κολοπιάνω,
 κι' να βεβαιώ πώς σφάγιον θά γίνω 'στίν πατρίδα,
 τώ κάτω κάτω τής γραφής να σπάσουν και τώ πιάνο,
 που μας έφιλοδώρησαν 'στίν δεκαετηρίδα,
 κι' όλα να πίσουν θρύμματα κι' όλα να πέν άμόντε...
 Η Φ. — Μά τώ καλά, ψυχίτα μου, με κόπους άποκτώνται.
 Ο Φ. — Όποίος έξουτελιόμ τής στοιχηολόγου Μούσικ! ...
 δλην τήν πλάσιν σερβρεται πατόκορφα να λούσρη.
 Και μετά νίκτας θλιθεράς κι' ήμερας έπαράτους
 και μετά τόσα βάσανα κι' άνέκταστα μαρτύρια
 άντι να βγής πιστός φρουρός τών ιερών τού κράτους
 να μήνης φίλαξ άγρυπνος 'στού Χόρν τάρδεροτήρια.

(Ο Περικλίας έξαφν δρομαίος έμφανίζεται.)

Ο Π. — Γιό τόνωμά σου σήμερα ό κόσμος δαμονίζεταί,
 κι' ό Δεληγιάννης, Φασουλής, τώ σεβαστό Κορόνι,
 άν κι' ό πολύς συνδυαχμός νομίζω πώς τελεμόνει,
 κι' άν βγαίνου μόνον ένδεκα έντός τών 'Αθηνών,
 άλλ' όμως μάθε με χεράν τώ ξαφνικό χαμπάρι
 πώς έναν άνδρα σαν και οι τώ μέγιστα κλεινόν
 έπιθυμεί δωδέκωτον μαζί του να οι πάρη.

Μούπε κι' ό πρίν Προδουπουργός ν' άφής τώ κληρίτσα
 και νάμπρη 'στόν συνδυαχμό άντι τού Ζαχαρίτσα,
 κι' ό Ράλλης μούπε γρήγορα να πς όπου οι θέλει
 κι' ό Καραπάνος μυστικά γιό με μού περπαγγέλλει,
 είδα και τόν Σταυρόπουλο και τόν Ζυγυμάλα
 και μούπην χειριστήματα 'στή μούρη σου πολλά.

Γιό σίν' άγάπη φλογερά κι' από τώ δύο φύλα,
 χείρες ύπόληπην παντού και όμήνη και τιμήν,
 μά κι' ό Κανέλλας, Φασουλής, που κάνει τήν γαμψήλα,
 προθύμως μες ύπόσχεται γενναίαν συνδρομήν.

Ό κόσμος έσαυθή πιά να βλέπη τούς αὐτούς,
 κατίπεσε διά παντός τώ φειδός κι' ή φανάκη,
 μακθάνω δι παρά πολλών πώς ψήφους δυνατούς
 θά πάρη κι' άπ' τώ ρόσπλα κι' από τώ γαϊτανάκι.

Μά κι' ό τού κάρρου Φασουλής, ό πρόστοχος και πλάνης,
 όσους δέν οι ψήφισουσε θά τούς χερτάση μπάτους,
 γιγτ' είσαι ό καλύτερος ζουζής και μπυλιθάνης
 άπ' όλους τής πολιτικής τούς σεβαρούς παληάτσους.

Καρραγωγείς, μπαρμπιέρης, βατσαίος, μπαξιθανόνης,
 ξυλοκωμής, ροπαλα, τού κάρρου μπυλιθάνης,
 κι' εν γίνετ' ήσ' Αποκρηξί οι φίλοι μακαράδες
 μούπαν πώς γιό χατήρι σου θά όδουσι και παράδες,
 και τίποτε παραξένο μες 'στό πολύ των κείμα
 να πάρου γιό τήν κάλην σου μηά βόλτα με τώ ντήρι.

Τόσον καιρό, βρέ Φασουλής, δέν έστιγυρούς άδικα,
 ένδιαφέρου είδειξαν κι' αὐτά τώ Πιθαράδικα,
 και μετ' ένδιαφέροντος παρλέρου ζωρού
 κάτω 'στόν 'Αγιο Φίλιππα κι' εκεί 'στίν Βλασσαρού.

Μά και 'στό βήθι τού Ψυρρή φρενάζου τώ βλαμιάκι
 και τόνωμά σου άν άκούη κτυπουν τώ παλαμάκι,
 κι' άν πρως άν ύποψήσε εις τώ Γαϊδουρονθή
 ένα γαϊδούρ' εν' έτοιμο γιό να οι προσφωνήρη.

Συνδυαχμοί θά σαρωθού εις εν σου μόνον νεύμα,
 παντού γιό σίν' άκράτητον ισχυματίσθη ρεύμα,
 τών έλευθέρων πολιτών ύπόψησαν τώ πνεύματι
 και περιμύνου πρὸς τώ φως να τούς καθωδηγήσης,
 ρεύμα κι' έδω, ρεύμα κι' εκεί, κι' από τώ τόσα ρεύματα
 ροδούμαι, ύποψήσε, να μήν κρυολήθης.

Ό Φ. — Άφου τσοούτον τού λούθ' ή φαντασία
 κι' έγώ θά γίνω δι' αὐτόν έσπικινή θυσία.

Ταρλαμπούμα, ταρλαλά,
 πώς τώ πς από μαλαά.
 Κατέρυγμα 'στίν έκλογήν, κι' έμ' γιό τήν πατρίδα
 με κτακταίς λούρα,
 ό δι κυριερός λαός άς λάθη τήν φροντίδα
 να βγώ από τώ μούρα.

Είς τού πυρός τήν γίνετον τώ παρελθόν έρέτω,
 βραστέτα κι' εν' ής τής χαρής 'στά πόδια όεν κρατείματι,
 και τώρα, φίλη σίχυρος και φίλε Περικλίτε,
 ως άπαρχήν τής έκλογής έμβγαλαρώσατί με.

Είς τώ Σύνταγμα έπάνω, τώ καπνός πολλών έγαλειόν,
 'στού γνωστό Γεωργιάδ' τώ λαμπρόν Καπνοπολιόν,
 πούνα Πράκτορος τού μεγάλου εν Καίρου Τσανακλή,
 ταγματά τής Αίγυπτου γιό τόν κείσε θεριολή,
 Μά θά βγρη και ταγματάρχης γιό κυρία ντιλικάτα
 κι' όσους πίνου από τούτα κίνου χνώτα μωροβάτα,
 και καλύτερα να ζήσου τή λογής καπνό ρουμαρόν
 παρά σαν τής παπαρούλιας γιό φουστάνια να λυμάρου.